

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/231/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113221087
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8113221087.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobkyne E. C., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, právne zastúpenej JUDr. Zdeňkou Vokálovou, advokátkou, so sídlom v Prešove, Hlavná 61, proti žalovanej M., so sídlom N. X., T., W.: XX XXX XXX, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s.r.o., so sídlom v Košiciach, Užhorodská 21, IČO: 47 231 785, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Prešov, č.k. 8C 164/2013-106 zo dňa 18.7.2014 a proti uzneseniu súdu Prešov, č.k. 8C 164/2013-107 zo dňa 18.7.2014, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie zo dňa 18.7.2014 č.k. 8C 164/2013-106.

P o t v r d z u j e uznesenie zo dňa 18.7.2014 č.k. 8C 164/2013-107.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením zo 18.7.2014 č.k. 8C 164/2013-106 súd prvého stupňa odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice, so sídlom Alžbetina 41, Košice, spisová značka 3C/621/2012 zo dňa 19.1.2012 voči žalobkyni až do právoplatného skončenia konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku vedeného na tunajšom súde pod spisovou značkou 8C 164/2013.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 17.7.2013 domáha proti žalovanej zrušenia tohto rozhodcovského rozsudku. Zároveň navrhla odložiť vykonateľnosť predmetného rozhodcovského rozsudku.

Právne odôvodnil rozhodnutie ust. § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., v zmysle ktorého, ak účastník rozhodcovského konania podá žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.

Poukázal na to, že zákon o rozhodcovskom konaní umožňuje takýto odklad, ktorý má preventívny charakter spočívajúci v snahe predísť vzniku škôd, ako aj ďalším sporom medzi účastníkmi konania. Súd bral do úvahy to, že v danom prípade existuje reálna hrozba majetkovej ujmy žalobkyne ako fyzickej osoby v prípade exekúcie. Preto návrhu vyhovel.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalovaná. Uviedla, že napadnuté uznesenie je nezákonné. Rozhodnutie súdu považuje za neoprávnené a hrubo zasahujúce do jej práv. Rozhodcovský rozsudok má totiž charakter právoplatného rozhodnutia súdu a keďže ide o právoplatné rozhodnutie súdu, ktorému predchádza aj rozhodcovské konanie, všeobecný súd by túto okolnosť mal brať na vedomie, a teda povolenie odkladu vykonateľnosti by sa malo opierať o výnimočné a existujúce skutkové okolnosti, ktoré musia byť v odôvodnení presne uvedené. V danom prípade žalovaná opiera svoje tvrdenia aj o ustanovenia Exekučného poriadku pri odklade exekúcie, ktorý požaduje splnenie, či preukázanie určitých okolností vzhľadom na to, že ako v exekúcii, tak aj v

konaní o preskúmanie rozhodcovského rozsudku ide o právoplatné rozhodnutie. Pri posúdení odkladu vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku je teda potrebné vychádzať z tohto inštitútu, a preto majú byť takéto inštitúty nariadené iba v prípade závažnej ujmy hroziacej účastníkovi konania. Má za to, že rozhodnutie súdu je nesprávne, pretože neboli splnené podmienky pre odklad vykonateľnosti rozsudku. Predpokladom odkladu vykonateľnosti musí byť hrozba závažnej ujmy, ktorá musí byť reálna. Má za to, že sa súd nedostatočne zaoberal prípadnou ujmou, ktorá môže byť spôsobená napadnutým rozhodnutím žalovanej. Skutočnosť, že žaloba bola podaná zo zákonných dôvodov, resp. boli splnené podmienky pre podanie žaloby, nie je samo osebe podkladom pre záver, že sú tu okolnosti odôvodňujúce odklad. K podaniu žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku zo zákonom uvedených dôvodov je predpokladom prípustnosti žaloby. Prvostupňový súd v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. dostatočne svoje uznesenie neodôvodnil a nie je známe, akými úvahami sa riadil. Poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu V. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, ktorý poukázal na to, že efektívnosť výkonu základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie. Súd musí mať na pamäti, že rozhoduje o právach žalovaného, ktoré mu priznáva Ústava SR. Napadnutým uznesením mu súd bráni vo výkone právoplatného rozhodnutia, bez uvedenia relevantných skutočností a nemožno ho považovať za zákonné. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na nové rozhodnutie.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhla napadnuté uznesenie potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., vec prejednal v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne a zákonné.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 17.7.2013 sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku, v ktorej uviedla dôvody, pre ktoré sa domáha zrušenia tohto rozsudku. To nepochybne vyplýva z obsahu žaloby, ktorá sa nachádza na čísle 1 - 4 spisu.

V zmysle § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších zmien a doplnkov, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 40 ods. 2 citovaného zákona, ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.

Je zrejmé, že rozhodcovské konanie v zmysle uvedeného zákona je jednoinštančným konaním, kde neexistuje možnosť podať žiadny opravný prostriedok. Z tohto dôvodu zákon ako procesný prostriedok nápravy zakotvil inštitút zrušenia rozhodcovského rozhodnutia súdu, ktorý sa realizuje podaním žaloby na príslušnom všeobecnom súde. Zákon č. 244/2002 Z. z. v § 41 ods. 1 stanovuje, že žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Následne zákonodarca v § 40 vymenúva dôvody, pre ktoré účastník rozhodcovského konania môže sa domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku. Zákon bližšie nešpecifikuje podmienky rozhodné pre posúdenie dôvodnosti odkladu vykonateľnosti takéhoto rozsudku. Posúdenie podmienok je preto na úvahu súdu. Na súde teda bolo rozhodnúť, keďže súčasťou žaloby bol nielen návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ale aj návrh na odloženie vykonateľnosti o tomto odklade s poukazom na ust. § 40 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní.

Odvolací súd nevidí chybu v postupe súdu prvého stupňa, ak sa súd nezaoberal, z akého dôvodu je žaloba podaná, bez pochyb táto okolnosť vyplýva z obsahu samotnej žaloby a súd tieto ďalšie predpoklady takejto žaloby bude riešiť v konaní samotnom. Na súde však bolo zistiť, či bola podaná žaloba, ktorú predpokladá zákonodarca v ust. § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. a či bol dôvod na odloženie vykonateľnosti rozhodnutia.

Odvolací súd je názoru, že samotný odklad vykonateľnosti ako procesné rozhodnutie má vždy preventívny charakter v snahe predísť vážnejším škodám medzi účastníkmi konania a ďalším sporom a

vždy existuje reálna ujma alebo reálna hrozba takejto ujmy osobe, v prípade exekúcie. Navyše odklad vykonateľnosti má len dočasný charakter a je viazaný na právoplatnosť rozhodnutia návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Odvolačný súd preto nesúhlasil s námietkami žalovanej, že nejde o reálne bezprostredne hroziacu závažnú ujmu, pretože v prípade začatia exekučného konania vždy o takúto ujmu pôjde. Navyše z predmetu sporu je zrejmé, že ide o spor zo spotrebiteľského vzťahu, kde spotrebiteľ využíva svoje práva, ktoré mu zákon o rozhodcovskom konaní priznáva a bude na súde v konaní samotnom všetky tieto okolnosti posúdiť. So zreteľom na uvedené napadnuté uznesenie zo dňa 18.7.2014 č.k. 8C 164/2013-106 potvrdil.

Napadnutým uznesením uznesenie zo dňa 18.7.2014 č.k. 8C 164/2013-107 súd prvého stupňa návrh žalovaného na prerušenie konania doručený súdu 10.2.2014 zamietol.

Vychádzal zo zistenia, že žalovaná sa svojím návrhom domáhala prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. do právoplatného ukončenia konania o uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 1/2012 vedeného pred Ústavným súdom SR sp. zn. II. ÚS 382/2013. Uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo 1/2012 nie je rozhodnutím v danej právnej veci, a teda týmto rozhodnutím nie je v zmysle § 243d O.s.p. súd viazaný, ale má iba podporný charakter vo forme názoru vysloveného súdnou autoritou. Po obsahovej stránke sa Najvyšší súd SR zaoberá v tomto uznesení platnosťou rozhodcovskej zmluvy, na ktorej je založená právomoc rozhodcovského rozsudku. Vzhľadom na obsah a ustálenú judikatúru súdu prvého stupňa, ale i Najvyššieho súdu SR týkajúcu sa platnosti rozhodcovských zmlúv, predmetné uznesenie Najvyššieho súdu SR nemá zásadný význam pre rozhodnutie súdu v danej právnej veci. Preto návrh žalovanej zamietol.

Proti tomuto uzneseniu včas podal odvolanie žalovaný namietajúc nezákonnosť napadnutého uznesenia. Nesúhlasí so záverom súdu prvého stupňa o neexistencii dôvodu na prerušenie konania. V konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 382/2013 sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v predmetnej veci. Rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnuté uznesenie potvrdiť.

Odvolačný súd preskúmal napadnuté uznesenie v zmysle zásad upravených v § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správne.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolačný súd nemá dôvod na odklon od právneho názoru vyjadreného v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co 25/2014 zo dňa 27.8.2014, v zmysle ktorého:

„Z citovaného ustanovenia vyplýva možnosť prerušenia konania, ak výsledok iného sporu začatého na podnet účastníka môže relevantne ovplyvniť výsledok sporu, v ktorom sa má konanie prerušiť. Prerušenie konania podľa tohto ustanovenia je možné, ak sa začalo konanie aj z podnetu súdu.

Uvedený postup teda upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená, prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Dôvodom pre takýto postup je predovšetkým otázka hospodárnosti konania. Prerušenie konania je tu ponechané na úvahu vec prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení, a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber vhodného opatrenia slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri riadení príslušného konania má súd podriať aj zákonnej požiadavke rýchlejšie a účinnejšie ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 O.s.p.) a spomedzi viacerých opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnejšie. Z týchto dôvodov treba teda považovať prerušenie konania vo všeobecnosti

skôr za výnimku ako pravidlo. Treba mať pritom na zreteli aj to, že úlohou súdu, len čo sa konanie začalo, je i bez ďalších návrhov postupovať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (§ 100 ods. 1 O.s.p.). Z tohto ustanovenia vyplývajúca zásada oficiality znamená pre súd povinnosť pokračovať v začatom konaní, zistiť všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie a z nich vyvodit' skutkový a právny záver a o veci rozhodnúť. Uvedený cieľ musí dosiahnuť vlastnou procesnou činnosťou.

V predmetnom konaní sa žalobkyňa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku. Jej žalobný návrh je odvádzaný aj od námietok voči neplatnosti rozhodcovskej doložky. V Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10.7.2013, ktoré odporca pripojil k procesnému návrhu na prerušenie konania, je konštatovaný procesný nedostatok postupu všeobecných súdov v súvislosti so zásadou kontradiktórnosti, pričom z neho vyplýva aj to, že Ústavný súd Slovenskej republiky nerozhodoval vecne spor týkajúci sa platnosti rozhodcovskej zmluvy. Uvedený nález sa týka veci vedenej na dovolacom súde pod sp. zn. 2Cdo 5/2012. Nie je sporné ani to, že Ústavný súd Slovenskej republiky prijal na ďalšie konanie aj ďalšiu sťažnosť žalovanej spoločnosti, ktorá sa viaže na postup dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 6Cdo 1/2012, či 5Cdo 112/2012. Konanie sa na Ústavnom súde Slovenskej republiky vedie pod sp. zn. II. ÚS 382/2013. Uvedené konanie však podľa názoru odvolacieho súdu nebráni v rozhodnutí v predmetnej veci. Pri úvahe o tom, či sa konanie pri fakultatívnej možnosti, ako vyplýva z ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., preruší alebo či súd prijme iné vhodné opatrenia, treba mať na zreteli vždy konkrétny prípad. K prerušeniu konania môže podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. súd pristúpiť len vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom je riešená alebo môže byť riešená otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie, a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám (§ 135 ods. 2 O.s.p.), ale je hospodárnejšie, aby sa s rozhodnutím počkalo. Skutočnosti, o ktoré žalovaný opiera svoj návrh na prerušenie konania, treba posudzovať aj z pohľadu, či opatrenie, ktoré súd prijme v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nebude na ujmu ústavného práva účastníka, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov tak, ako je to zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Ak má byť predbežnou otázkou, ktorá má byť riešená v tomto konaní, posúdenie platnosti rozhodcovskej zmluvy, či rozhodcovskej doložky, je odvolací súd toho názoru, že túto otázku si môže konajúci súd vyriešiť, a nie je vyriešenie tejto otázky závislé na rozhodnutí v konaní vedenom na Ústavnom súde Slovenskej republiky.“

So zreteľom na uvedené odvolací súd uznesenie zo dňa 18.7.2014, č.k. 8C 164/2013-107, postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.